

La força de cantar plegats

La Montse recorda perfectament el primer dia que va entrar a un assaig. «Em feia respecte, –diu–. Pensava que tothom en sabia més que jo». Va seure discretament, va obrir la carpeta i va intentar seguir les altres veus. Al cap d'una estona, alguna cosa va canviar: va començar a sentir que formava part del so, que la seva veu sumava.

Han passat anys d'aquell vespre. Ara, quan entra a l'assaig de la Coral Sant Gregori, la Montse ja no hi entra amb timidesa: hi entra saludant amics.

Perquè això és el que acaba passant. El que comença com una activitat musical es transforma, gairebé sense avisar, en una xarxa de complicitats. L'Albert ho explica així: «Jo venia per cantar, i m'he trobat una segona família». Amb els i les cantaires s'hi comparteixen aniversaris, viatges, nervis abans dels concerts i aquella alegria íntima quan una obra surt rodona.

La música, és clar, ho mou tot. Aprendre una peça nova obliga a concentrar-se, a escoltar, a confiar. El cos ho nota: la respiració es fa més profunda, les espatlles es destensen, el cap s'omple d'alguna cosa que no són les preocupacions del dia. Molts cantaires coincideixen que l'assaig és el millor antídoto contra l'estrès.

L'Anastàsia hi arriba cansada i en surt renovada. «És com pitjar el botó de reiniciar».

I després hi ha els concerts. Alguns molt a prop de casa, en pobles de les nostres comarques, on sempre hi ha cares conegudes entre el públic. Altres, més lluny, convertits en autèntiques aventures compartides: escenaris a Praga, a

Moscú o a Estoril, que han quedat gravats a la memòria dels qui hi han viatjat. Autobusos plens de cançons, hores de convivència, riures que encara tornen cada vegada que algú en fa memòria.

Aquestes experiències uneixen. Quan cantes al costat d'algú aprens a escoltar-lo d'una altra manera. Si una veu falla, les altres l'abracen. Si tot encaixa, la satisfacció és col·lectiva. Ningú brilla sol, i precisament aquí rau la força. Amb el temps, molts descobreixen que han crescut. Persones que es pensaven incapaces de cantar davant de públic ara esperen el moment de sortir a l'escenari. La confiança que neix dins el cor sovint s'escampa cap a fora.

I sempre, sempre, hi ha aquell instant final: l'últim acord que ressona, el silenci que el segueix, una mirada còmpli-ce que diu: «Ho hem fet junts».

Qui ho prova, repeteix.

Vols viure-ho?

La coral és oberta a tothom. No cal saber música ni tenir experiència prèvia. Només calen ganes, compromís i il·lusió per compartir.

Si alguna vegada has sentit la crida de cantar, potser aquest és el moment de fer el pas. Vine a un assaig, prova-ho, deixa que la teva veu es barregi amb les altres. Potser, com la Montse, l'Albert o l'Anastàsia, descobriràs que allò que buscaves era molt més que música.

T'hi esperem.

www.coralsantgregori.com

Assaig de la Coral.